

Bábuk vásárlarcban

Rabóczy Judit szobrászművész

SINKÓ ISTVÁN

Portré

foto: Zsoltomi Norbert

RABÓCZKY JUDIT

Nők, néha férfias testek – de nők ők is – fémből, korábban drótból. Mozdulnak, feszülnek, vágva-kozva kitárulkoznak. Emberek vagy bábuk? Babák vagy babaszerű élőlények. Rabóczy Judit pályára lépése – a 2000-es évek kezdete óta – különös figurákkal népesíti be a kiállító-termekeket. Műveiben emberi érzések,

vágyak és drámák fogalmazódnak meg. Korai műanyagból, majd fémkötegből készült alakjai szinte az izom és érrendszer, az ideghálózat képét vetítik a néző elé. Egymásba gabalyodó vagy akrobatikusan hajladozó figurák voltak ezek. Mostanra fémből építi őket, az arcok gyakran vasálarok. Megidéződnek a benini királyság fantasztikus részszobrai Afrikából, a középkor súlyos acélkatonái és a bábszínházak – a marionettek – kecses alakzatai is.

Rabóczy bátran vállalja a színpadias, az élőkép jellegű megoldásokat. Ezt elsősorban kiállításain, performanszain láthatjuk. A figurák, ha magányosak is, mindig valamilyen emberi szituáció részesei. A magányosok, az elkülönült párok emberi tartalmak, társadalmi jelenségek szoborba formált gondolatai.

Méretváltásai is meglepőek. Az életnagyságú figurától az egészen kis méretekig járja be a plasztika lehetőségeit. Gyakran csak egy maszk, vagy, mint újabb munkáin, egy öltözék bukkan fel, teszi egyértelművé: Rabóczy az emberi s elsősorban a női létezés minden mozzanatára reflektál.

2018-ban a FUGA-ban rendezett kiállításán újabb anyagokkal, pirogránittal, tükörborítással kísérletezett. Figurái nagyobbak voltak az életnagyságnál, fejfelé lógtak, nyakukba húzott lábaikkal tárulkoztak ki, a kiállítás címe is árulkodó volt: *A világ eredete*. Itt láthattuk *Judith* című szobrának tükrökkel borított változatát. A pirogránit variáns jelenleg a szentendrei Kovács Margit Múzeum kertjében áll, a büszke tartású, önbizalommal teli, testén karjait keresztbe fogó nőalak mintha a szobrász önarcképe is lenne.

Rabóczy Judit MMA-ösztöndíjas, így pályázata elkészítésekor hosszabb távú programot is terveznie kellett. Erről így ír: „Korábbi női szoborcsoportomnak (*A világ eredete*, FUGA 2018) továbbnyúlásai ezek a mostani munkáim. Két fő vonal van ezen belül is: vaslemezből hegesztett páncélbugyik, fűzők és a vasmenyasszonyok. Kettősség van ezekben a munkáimban: látványilag attraktív, és fontos az anyag esztétikájának megélése, de egyben szorongást is kelthetnek, hiszen egy durva anyag határolja, zárja be a »női létet«. De ez a diszsonancia engem izgat.”

Komplett női ruhákat, kvázi divatbemutatót látunk legújabb munkáin. Míg korábban a mezítelen nőalak, most a test nélküli, archaikus (hangsúlyosan a nőiséget kiemelő) ruhák jelennek meg a néző előtt. Február végén ebből az új anyagból nyílt közös kiállítása Verebics Ágnessel Jerger Kriszta rendezésében a Fészek Galériában.

RABÓCZKY JUDIT:

A vágy titokzatos tárgya, 2020, fémplasztika

